

вота. Предъ него се изправиха два свѣта: единътъ — свѣтъ на града, съ своитѣ многолюдни улици, освѣтени отъ електричество, по които се мѣркатъ крачка въ ажурени чорапи, деколтета въ тантели и маркизета; напършени мустаци и лъскави бомбета, и изискано прегладени на чулка панталони, леки сетрета съ кърпичка, чиито краища се подаватъ изъ горенъ джebъ, лъхатъ на разни парфюми; обширни бирарии, гдето гъмжи бездѣлието и суетата; свѣтнали кинематографи, гдето се тѣлпять любопитнитѣ; задушливи крѣчмички, гдето мизерията замисля всѣкакви простѣпаци; широки алеи, изъ чиито тъмни сѣнки се покваря чистотата на душата и пр. пр. столични картини. Предъ него изпъкна голѣмия градъ съ своитѣ вертепи, съ своята съблазанъ, съ своята лекота . . . Тамъ, при политѣ на Витоша е другъ свѣтъ — тукъ другъ! — промѣлви той.

Тукъ е тишина, просторъ и чистота. Тукъ нѣма павирани улици; хората ходятъ съ цървули които носятъ калъта отъ нивята и тора отъ гумното. Тукъ улицитѣ сж прашни, криви, ала за това пъкъ хората, що ходятъ по тѣхъ сж трудолюбиви, съ открити души, които се опояватъ отъ мисълъта: да оратъ за да сѣятъ, да сѣятъ за да жънатъ; тукъ кжщитѣ сж низки, ала помислитѣ на хората, що живѣятъ въ тѣхъ, сж високи; тукъ нѣма бирарии и електричество и за това хората прекарватъ на полето.

Предъ него бѣ селото съ нискитѣ си хижи, широки сѣнчасти дворове, тишина и просторъ, гдето душата е далечъ отъ суетата, клюката и бездѣлието; гдето вечеритѣ сж надежда, нощитѣ покой, а утрентѣ ожиданъ часъ за чисто ползотворенъ трудъ. — Тукъ вмѣсто ажурени чорапи се носятъ навои и царвули, вмѣсто сетрета — абички, вмѣсто бомбета — рунтави калнаци; ала за това тукъ не изгниватъ гърдитѣ отъ миазми и микроби. Тукъ кога минешъ край нѣкого, нѣма да ти замирише на парфюмъ, а ще те облъхне